

DAROT PAR MĀCEKĻIEM BĒRNUS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 127:3-5; 5. Moz. 6:6, 7; Lūk. 2:40-52; Mat. 18:1-6, 10-14; Marka 10:13-16.

ATMIŅAS PANTS:

„Vai Tu nedzirdi, ko šie saka?” Bet Jēzus saka tiem: „Dzirdu gan. Vai jūs nekad neesat lasījuši: no bērniņu un zīdaiņu mutes Tu Sev slavu sagādājis?” (Mat. 21:16)

Savās ilgās sludināt pasaulei un padarīt par mācekļiem visas tautas mēs nedrīkstam aizmirst kādu lielu cilvēku grupu – bērnus.

Kristiešu pētījumi attiecībā uz bērniem un jauniešiem atšķiras daudzos jautājumos. Neskatoties uz to, šķiet, viens fakts ir izgājis ārpus atsevišķu denomināciju robežas: lielākā daļa kristiešu ir nodevuši savas dzīves Kristum, būdami diezgan jaunā vecumā. No vecākās paaudzes atgriežas mazāk cilvēku. Daudzas baznīcas, šķiet, šo svarīgo faktu neņem vērā savā evaņģelizācijas plānošanā, novirzot lielāko daļu savu resursu pieaugušajiem. Kristus pirmie mācekļi, šķiet, arī par zemu novērtēja kalpošanu bērniem. Jēzus noraidīja šādu attieksmi un atbrīvoja vietu bērniem, pat noliekot tos par prioritāti.

Tāpēc mums jādara tas pats.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. janvārī!

Ebreju bērnu priekšrocības

Ebreju bērni, salīdzinājumā ar bērniem no citām apkārtesošajām tautām, baudīja īpašu aprūpi. Daudzās kultūrās bija izplatījusies bērnu upurēšana dievu nomierināšanai. Citās bērnu vērtību bieži noteica, ņemot vērā, kādu ekonomisku ieguldījumu viņi dod sabiedrībai. Produktivitāte darbā, nevis viņu patiesā vērtība noteica viņu attiecības ar pieaugušo pasauli. Ir sāpīgi teikt, bet šāda attieksme, īpaši, ja runa ir par ekonomisko vērtību, ir redzama arī mūsdienu pasaulē. Patiešām, Dieva dusmu dienai ir jānāk.

Skaidri redzams, ka Israēla atkrišana ietekmēja iedzīvotāju attieksmi pret bērniem. Manases niekošanās ar maģiju un citu tautu reliģijām izraisīja viņa dēlu upurēšanu (2. Laiku 33:6). Neskatoties uz to, Manases valdīšana drīzāk bija izņēmums, nevis norma. Garīgāka vadītāja vadībā israēlieši daudz vairāk vērtēja savas atvases.

Izlasi Ps. 127:3-5; 128:3-6; Jer. 7:31; 5. Moz. 6:6, 7! Ko šie panti stāsta, kā Dievs vērtē bērnus? Kā pareiza izpratne par Rakstiem ietekmē mūsu attiecības ar bērniem? _____

Izglītība, pirmdzimtā tiesības un daudzas citas kultūras tradīcijas skaidri parādīja, cik augstu bērnus vērtēja senajā ebreju kultūrā. Nav pārsteigums, ka Kristus attīstīja jau esošo bērnu paaugstināto stāvokli, salīdzinājumā ar apkārtējām kultūrām, jaunā dimensijā. Galu galā, bērni ir cilvēki, un Kristus nomira par ikvienu cilvēku, vienalga, cik viņam gadu – to mēs nekad nedrīkstam aizmirst.

Ir grūti noticēt, ka ir tik ļauni, tik samaitāti, tik degradējušies pieaugušie, kas dara pāri bērniem, pat paši savējiem. Lai arī kādā situācijā mēs atrastos, kā mēs varam izdarīt visu iespējamo, lai mīlētu, pasargātu un izaudzinātu bērnus, kas ir mūsu ietekmes sfērā? _____

Jēzus bērnība

Ja Jēzus būtu izlaidis bērnību, ierodoties uz šo planētu Zeme kā pieaudzis cilvēks, tad varētu nopietni apšaubīt Viņa spēju saprast bērnus. Kristus attīstījās kā visi bērni, neizlaižot nevienu attīstības fāzi, kas bija saistītas ar augšanu un briedumu. Viņš saprot pusaudžu kārdināšanas. Viņš pārcieta bērnības trauslumu un nedrošību. Kristus sastapās ar izaicinājumiem, ar kuriem sastopas visi bērni. Viņa bērnība bija vēl viens būtisks veids, kā mūsu Glābējs atklāja Savu patieso cilvēciskumu.

Izlasi Lūk. 2:40-52! Ko tas stāsta par Jēzus bērnību? _____

„Jūdiem divpadsmitais dzīves gads bija robeža, kas bērnību šķir no jaunības. Kad ebreju zēns sasniedza pilnus divpadsmit gadus, viņu nosauca par bauslības dēlu un arī par Dieva dēlu. Viņam piešķīra sevišķu iespēju saņemt garīgas pamācības un gaidīja, ka viņš piedalīsies svētkos un bauslības ceremonijās. Tāpēc, saskaņā ar šo ieradumu, Jēzus zēna gadus piedalījās Lieldienu svētceļojumā uz Jeruzālemi.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 75. lpp.)

Saskaņā ar šiem pantiem, Jēzus iemantoja gudrību. Dievs apveltīja Viņu ar žēlastību. No Kristus zēna dienu sastapšanās templī Lieldienu svētku laikā mēs varam redzēt, ka Jēzum bija dziļa izpratne par Rakstiem. Uz rabīnu skolotājiem lielu iespaidu atstāja Jēzus jautājumi un atbildes.

Dievs noteikti izmantoja daudzus bērnības piedzīvojumus, lai veidotu šo pievilcīgi nevainojamo raksturu. Varbūt disciplīna, apgūstot galdnieka prasmes, gādīgu vecāku uzmanība, regulāra Rakstu pētīšana un saskarsme ar Nācaretes jaudīm veidoja pamatu Viņa agrīnajai audzināšanai. Visbeidzot, lai arī cik ievērojams bija bērns Jēzus, Viņš tik un tā bija bērns – tāpat kā mēs.

„Jēzus izglītību neieguva sinagogas skolās. Viņa pirmā šīs zemes skolotāja bija māte. No viņas lūpām un no praviēšu Rakstiem Viņš iepazinās ar Debesu vērtībām. Vārdus, ar kuriem Viņš pats reiz bija uzrunājis Mozu un Israēlu, tagad Viņam mācīja māte.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 70. lpp.) Pārdomā, ko izsaka šie vārdi! Ko tie mums māca par Kristus cilvēciskumu? _____

Bērnu dziedināšana

Izlasi šos pantus: Mat. 9:18-26, Marka 7:24-30, Lūk. 9:37-43, Jāņa 4:46-54. Kā bērni tika dziedināti šajos stāstos? Kas kopīgs bērnu izcelsmei? Kādas atšķirības tu vari pamanīt? Ko mēs varam mācīties no šiem pantiem, kas var palīdzēt mums šodien? _____

Visos šajos stāstos kopīgs ir tas, ka izmisis vecāks nāk pie Jēzus, meklējot palīdzību savam bērnam. Kurš vecāks nav piedzīvojis ko līdzīgu! Kurš vecāks nav izjutis sāpes, bailes, ciešanas un galējas šausmas, ja viņa bērns ir ļoti slimš vai pat mirst! Tiem, kas to ir piedzīvojuši, nekas nevar būt šausmīgāks.

Lai gan Jēzus pats nebija vecāks, Savā cilvēciskajā stāvoklī Viņš pietiekami satuvinājās ar viņiem, dziedinādams viņu bērnus. Dziedināšana notika visos gadījumos. Viņš nenovērsās ne no viena. Tādējādi skaidri bija redzama ne tikai Viņa mīlestība pret vecākiem, bet arī pret viņu bērniem.

Protams, tas vada pie neskaitāmiem jautājumiem par gadījumiem, kad lūdzoši vecāki ir saukuši uz Jēzu un tomēr viņu bērni nav dziedināti. Iespējams, ka nav skumjāka piedzīvojuma par bērna zaudēšanu. Nāvei vajadzētu būt vecākās paaudzes liktenim. Nedabiskā secība, kad vecākiem ir jāapraud savu bērnu nāve, liek sirdij sacelties. Bēru laikā gandrīz ikviens vecāks jautā: „Vai tam bija jābūt man?”

Fiziskā nāve un garīgais pagrimums var sagādāt līdzīgas sāpes. Cik daudz vecāku cieš savu bērnu dēļ, kas ir narkotiku atkarības, pornogrāfijas vai pusaudžu vienaldzības pārņemti? Lai arī kāda būtu problēma, mums ir jāmācās uzticēties Kungam, Viņa labestībai un mīlestībai, pat tad, ja viss nenotiek tik labi, kā tas bija iepriekš minētajos Bībeles stāstos. Praviete Elena Vaita zaudēja divus bērnus. Mūsu pasaule ir skarba vieta. Tomēr mūsu Dievs ir mīlošs Dievs, un šai patiesībai mums ir jāpieķeras, vienlga, kas notiek.

TREŠDIENA, 22. JANVĀRIS

Biedējošs brīdinājums

Izanalizē šos pantus: Mat. 11:25, 26; 18:1-6, 10-14. Kādas patiesības ne tikai par bērniem, bet par ticību vispār mēs varam mācīties no šiem stāstiem?

Padomā, cik skarbs bija Jēzus izteiktais brīdinājums. Kāpēc mums vajadzētu drebēt tā priekšā? _____

Bērniem piemīt tāds unikāls patiesums, ko Jēzus bieži vien pieminēja, ilustrējot Savu valstību. Viņu patiesums, pazemība, atkarība un nevainība bija un ir kristīgās dzīves būtība. Kā mums visiem vajadzētu ilgoties pēc vienkāršības un uzticības, izdzīvojot savu ticību!

Tiem, kas mūsdienās dara cilvēkus par mācekļiem, ir jāiemācās vēl kāda mācība: bērniem nekad nevajadzētu atstāt savu bērņībai raksturīgo atkarību. Pareizi audzināti, bērni var paņemt līdz savu uzticīgo nevainību, kļūstot pieauguši. Protams, bērniem nobriestot un kļūstot vecākiem, viņi apšaubīs dažādas lietas, viņiem būs cīņas, šaubas un neatbildēti jautājumi, kā tas ir mums visiem. Bet bērnam līdzīga ticība nekad nav vecmodīga. Kā vecākiem un kā pieaugušajiem kopumā mums vajadzētu darīt visu, ko mēs varam, lai iedvestu savos bērnos zināšanas par Dievu un Viņa mīlestību, un to nevar izdarīt labāk, kā atklājot viņiem šo mīlestību caur savu dzīvi, laipnību, līdzjūtību un rūpēm. Mēs varam sludināt un stāstīt visu, ko gribam, tomēr vislabākais veids, kā darīt par mācekļiem bērnus, ir izdzīvot viņu priekšā Dieva mīlestību.

Kā auksts, biedējošs un spēcīgs kontrasts, kriminālie noziegumi pret bērniem – īpaši baznīcas sponsorētu aktivitāšu laikā – var iznīcināt bērna uzticību baznīcai un parasti arī baznīcas Dievam. Kāds sods taisnīgi pienākas tiem, kas ir izdarījuši šādus noziegumus, un tiem, kas noziedzniekus ir aizstāvējuši! Kristus un Viņa vēsts pamodina uzticību un pašjāvību. Vai kāda cilvēku organizācija var uzdrošināties piesardzības trūkuma dēļ sabojāt šo bērņībai raksturīgo ticību?

Ko tava draudze dara, ne tikai lai izaudzinātu savus bērnus, bet lai būtu droša, ka bērni ir pasargāti visos iespējamajos veidos? Padomā, ko nozīmē Jēzus vārdi, ka viņu eņģeļi „debesīs vienmēr redz Mana Debesu Tēva vaigu”. (Mat. 18:10) Kāpēc šiem vārdiem vajadzētu likt drebēt ikvienam, kas dara pāri kādam bērnam? _____

Laidiet bērniņus

Izlasi Marka 10:13-16! Kā tas, ka Kristus pieņēma bērnus, palīdz viņiem pieņemt Viņu? Kā saprast Viņa mācekļiem izteikto rājienu? Ko mums vajadzētu paņemt no šī ziņojuma sev un tam, kā mēs izturamies pret bērniem? _____

Kristus mācekļiem noteikti bija labi nodomi, bet viņi nesaprata. Viņi mēģināja pasargāt Viņa vērtīgo laiku, saglabājot Viņa enerģiju „svarīgākiem” jautājumiem. Cik ļoti viņi pārprata to, ko Jēzus viņiem gribēja atklāt!

Iedomājies, ka skarbi pieaugušie tev neļauj tuvoties Jēzum. Nav brīnums, ka bērni Viņu apskāva. Šajā stāstā mums ir atstāts nenovērtējams piemērs, kā pret bērniem vajadzētu izturēties tiem, kas sevi uzskata par Kristus darbabiedriem.

„Atvestajos bērnos Jēzus saskatīja cilvēkus, kas būs Viņa žēlastības mantinieki un Dieva valstības pavalstnieki, no kuriem daži Viņa dēļ kļūs par asins lieciniekiem. Viņš zināja, ka šie bērni daudz labprātīgāk paklausīs un pieņems Viņu par savu Pestītāju nekā pieaugušie, no kuriem daudzi bija laicīgā ziņā gudri un bezjūtīgi. Mācīdams bērnus, Kristus piemērojās viņu līmenim. Viņš, debesu Majestāte, neuzskatīja par sevis necienīgu atbildēt uz viņu jautājumiem un vienkāršot savas svarīgās mācības, lai tās padarītu pieejamas bērna izpratnei. Viņš mazo prātos sēja patiesības sēklu, kas vēlākos gados varēja uzdīgt un nest augļus mūžīgai dzīvei.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 512.-515. lpp.)

Cik bieži mēs sastopam pieaugušos, kas cieš tik daudz sāpju, tik daudz nemiera un galvassāpju tā dēļ, kas ar viņiem noticis bērnībā? Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik maigi, rūpīgi, mīloši un lūdzot Dievu mums vajadzētu izturēties pret bērniem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļu „Viņš svētīja bērnus”, 511.-517. lpp., grāmatā „Liecības draudzei”, 6. sēj. nodaļu „Kristības”, 93.-95. lpp., grāmatā „Audzināšana” nodaļu „Bībeles mācīšana un pētišana”, 185.-186. lpp.

„Tā vēl tagad ir patiesība, ka bērni ir visjūtīgākie pret evaņģēlija mācībām; viņu sirdis ir atvērtas dievišķajai ietekmei un stingri ievēro saņemtās mācības. Mazie bērni var būt kristieši ar piedzīvojumiem, kas atbilst viņu vecumam. Tie jāaudzina garīgās lietās, un vecākiem jāsniedz tiem katra iespēja, veidot raksturu pēc Kristus rakstura līdzības.

Tēviem un mātēm savi bērni jāuzskata par Kunga ģimenes jaunākajiem locekļiem, kas viņiem uzticēti audzināšanai Debesīm. Mācības, kuras mēs paši gūstam no Kristus, mums saviem bērniem jāpasniedz tā, ka viņu jaunie prāti tās spēj uzņemt, – maz pamazām atklājot tiem debesu principu skaistumu. Tādā veidā kristīga ģimene kļūst par skolu, kur vecāki ir audzinātāja palīgi, bet Kristus pats – galvenais Skolotājs.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 515. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu domā, kāpēc daudzi, kas pieņem Kristus, to izdara drīzāk jaunībā, nekā tad, kad kļūst vecāki? Skeptiķi varētu apgalvot, ka tas ir tāpēc, ka viņi ir pārāk naivi un nezinoši, lai saprastu, cik muļķīgs ir tas, ko viņi dara. No otras puses, vai tas varētu būt tāpēc, ka jaunieši vēl nav tik nocietinājušies un cinisma un skepticisma sabojāti, kā daudzi pieaugušie? Tas ir, viņu nevainība un atvērtība padara viņus uzņēmīgākus Svētā Gara pamudinājumiem? Pārrunājiet!

2. Kā mūsdienu draudze var kļūt līdzīgāka Kristum savā attieksmē pret bērniem? Ko katrs loceklis var personīgi darīt, lai kļūtu draudzīgāks pret jauniešiem, kas varbūt eksperimentē ar dīvainu modi, neparastu muzikālo gaumi un dažreiz ērmiģu uzvedību? Kā draudze var kļūt enerģiskāka, tādējādi piesaistot aktīvus jauniešus?

3. Kādus soļus draudzes locekļi var spert, lai sagatavotos uzņemt ieinteresētus jauniešus, kas vēlas kristīties un nodot savu dzīvi Kristum?

4. Pārdomā vairāk bērniem raksturīgās īpašības, kas lika Jēzum teikt: „Patiesi, Es jums saku: ja jūs neatgriezīties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.” (Mat. 18:3) Ko šis pants nozīmē? Vienlaikus – ko tas nenozīmē?